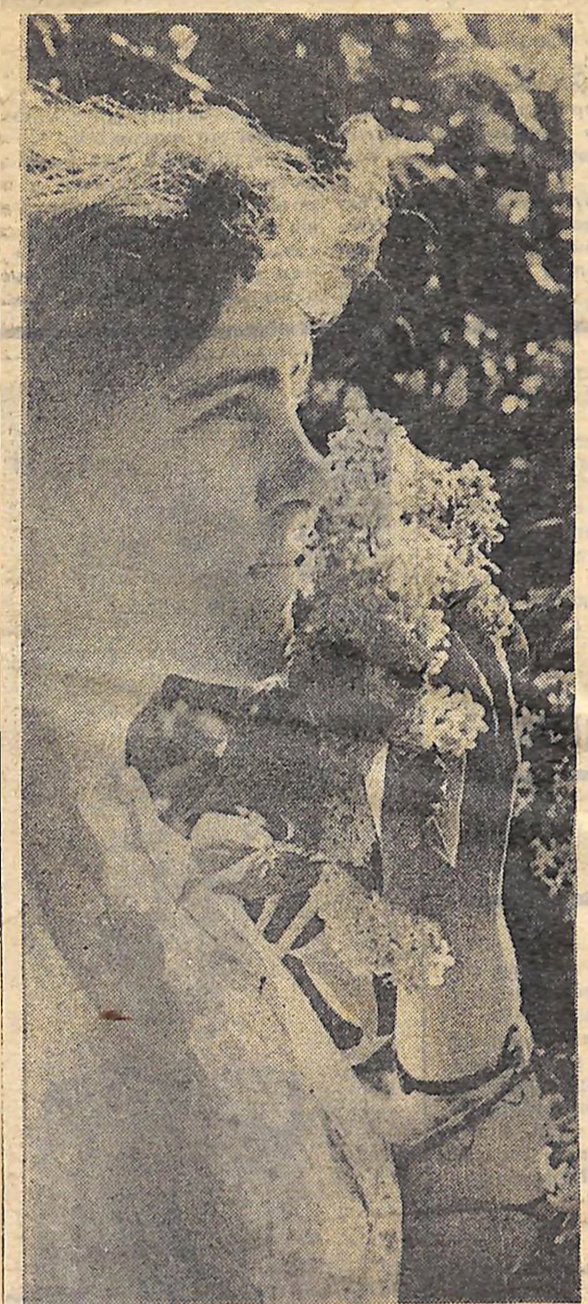

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. № 62 [762]. П'ЯТНИЦЯ, 26 ТРАВНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

Що навчаючись в Складутірській середній школі Новоархангельського району, Павліна Корольова дня не могла прожити без своїх молодих друзів. А з приходом її в Шлягіську восьмичлону завірювало життя дружини. Надовго запам'ятаються піонером походи по місцях бойової і трудової слави, ночівлі біля піонерського вогнища, цікаві вечори і збори загонів.
На фото: старша піонервожата Павліна КОРОЛЬОВА.
Фото В. КОВПАКА.

ТРУДОВИЙ МІЛЬЙОН ПІРНИКІВ УКРАЇНИ

КИЇВ, 24 травня. (РАТАУ). Рахунок перший мільйон тону руди і концентрату. Нову трудову перемогу в змаганні за гідну зустріч 50-річчя Радянської влади здобули трудівники гірничорудної промисловості України. Сьогодні вони записали на свій надплановий

Збільшився вміст заліза в металургійній сировині. Тепер він перевищує плановий показник по цьому дуже важливому вимірнику.

З'їзд РАДЯНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

До початку ранкового засідання з'їзду 23 травня було ще далеко, а Великий Кремлівський палац уже гудів сотнями голосів. Делегати з'їзду заповнили фойє, галереї і переходи палацу. Вони збираються великими і маленькими групами, обговорюють події вчорашнього дня. І всі згодні, що головним у перший день роботи стало вітання письменницькому з'їзду від Центрального Комітету КПРС. «Бути літератором Країни Рад, — говорить в ньому, — це значить чути вловлювати пульс часу, йти з народом у бій і на будову, жити його ділами і турботами, віддавати йому весь свій талант і майстерність, весь жар свого серця».

О 10 годині ранку починається ранкове засідання з'їзду. Заслуховуються доповіді: С. Михалкова — про дитячу і юнацьку літературу та Л. Новиченка — про критику і літературознавство.

З доповіддю про організаційну і творчу діяльність Спілки письменників СРСР виступає К. Воронков. Він наводить факти, які розкривають різні сторони діяльності правління та секретар-

рату Спілки письменників. За період між з'їздами Спілка письменників зростає майже на дві тисячі чоловік. Більше половини всіх літераторів країни є членами партії. 34 письменники — депутати Верховної Ради СРСР, 71 — депутати Верховних Рад союзних республік. 23 члени Спілки письменників удостоєні звання лауреатів Ленінської премії, 180 — лауреатів Державної премії. Восьми майстрам художнього слова присвоєно високе звання Героя Соціалістичної Праці.

Спілка письменників бере активну участь у громадсько-політичному і державному житті країни, підтримує творчі зв'язки з літераторами зарубіжних країн. За роки між III і IV з'їздами радянські письменники побували в 70 країнах світу. Глибшими і змістовнішими стають контакти з літераторами соціалістичних країн.

На з'їзді було також заслуховано доповіді Центральної ревізійної комісії Спілки письменників і «Про зміни в статуті Спілки». Потім почалися дебати.

З'їзд письменників продовжує роботу.

(ТАРС).

ЗАЯВА РАДЯНСЬКОГО УРЯДУ

Протягом останніх тижнів на Близькому Сході створюється становище, яке викликає занепокоєння з точки зору інтересів миру та міжнародної безпеки. Після збройного нападу ізраїльських військ на територію Сирійської Арабської Республіки правлячі кола Ізраїлю продовжували напружувати обстановку воєнного психозу в країні. Ізраїльські війська, підтягнуті до кордонів Сирії, приведено в стан бойової готовності. В країні оголошено мобілізацію.

Цілком очевидно, говориться в Заяві Радянського уряду, що Ізраїль не міг би діяти так, коли б не було прямого і посереднього заохочення такої позиції з боку певних імпері-

лістичних кіл, які намагаються повернути колоніальне гноблення на землі арабів. Ці кола розглядають в нинішніх умовах Ізраїль як головну силу проти арабських держав, які проводять незалежну національну політику і протистоять тискові імперіалізму.

Ні в кого не повинно бути сумніву, підкреслюється в Заяві, що той, хто пішов би на розв'язування агресії в районі Близького Сходу, зустрівся б не тільки з об'єднаною силою арабських країн, а й з рішучою протидією агресії з боку Радянського Союзу, з боку всіх миролюбних держав.

Радянський уряд переконаний в тому, що народи не зацікавлені в

розпалюванні воєнного конфлікту на Близькому Сході. В такому конфлікті може бути зацікавлена тільки жменька колоніальних нафтових монополій та їх поплічників. В цьому можуть бути зацікавлені тільки сили імперіалізму, у фарватері політики яких іде Ізраїль.

Радянський уряд, відзначається в Заяві, уважно стежить за розвитком подій на Близькому Сході. Він виходить з того, що підтримання миру та безпеки в цьому районі, який безпосередньо прилягає до кордонів Радянського Союзу, відповідає життєвим інтересам народів СРСР. Відповідно до обстановки, що створюється, Радянський Союз робить і далі робитиме все можливе з метою недопущення порушення миру та безпеки на Близькому Сході, з метою захисту законних прав народів.

(ТАРС).

ВИ З НАМИ, ВИ З НАМИ

ПРИЗ ВРУЧИЛА МАРІЯ КИРИЛІВНА

Пломені земля яскравими квітами і хлібами зеленими. В ці дні молоді Олександрівщини оновлювала і вшарудувала пам'ятники, меморіальні дошки, місця партизанських стоянок.

Вечоріє. Зібралися на раду. Багато пропозицій, пошуків, Хтось мовить: — А що, як провести велопробіг на приз Героя Радянського Союзу Федора Кирилловича Павловського?

Настав час останніх приготувань. Оглядаються веломашини, спорядження спортсменів. По команді майора військового комітату В. К. Кафтайллова вишукувалися спортсмени в колону. Попереду праропоносці, багато квітів. Біла пам'ятника В. І. Леніну спортсмени покладають барвисті вінки.

Дано старт. 50 сільських гошників вступили в змагання на 20-кілометровій дистанції. Над головою печує сонце, важко долати останні кілометри. Ось бажаний фініш.

Хвилюються юнаки та дівчата, хвилюється і сестра Героя Марія Кирилівна Павловська. Бо це ж перший пробіг на честь рідної її людини. Підіймається Марія Кирилівна і тремтливими руками бере почесний приз. Вітає і дякує молоді за велику честь і шану, виявлену до неї, вручає почесний приз переможцям з колгоспу імені Куйбишева.

О. УСАТЕНКО,
перший секретар Олександрівського райкому ЛКСМУ.

ВІДВАЖНИЙ КОМСОМОЛЦІ

Є в місті Луцьку вулиця імені Паші Савельєвої. На стіні одного з будинків — меморіальна дошка з барельєфним портретом героїні. На ній напис: «В цьому приміщенні у 1941—1943 рр. жила безстрашна комсомолка, керів-

ник підпільної партизанської групи Паша Савельєва, спалена гестапо вціліла живою в січні 1944 року».

Указом Президії Верховної Ради СРСР Пашу

Савельєву посмертно нагороджено орденом Леніна. Її ім'ям названо піонерські загони, бригади, зміни. В Луцьку відкрито музей Паші. (РАТАУ).

Золотий скарб калінінців

Тепло зустріли кіровоградці своїх земляків — учасників театральної студії Будинку культури імені Калініна агрегатного заводу, які повернулися з Москви, де ставили оперету О. Сандлера «На світланку». Перша проба сил на столичній сцені принесла перший успіх — колективу присвоєно звання лауреата Всесоюзного фестивалю сценічного мистецтва з врученням Великої золотої медалі. Дипломами лауреатів нагороджені також режисер вистави О. Флейшман, виконавці ролей Є. Седовська, Л. Спаліна, Є. Мачайда, І. Савченко, Є. Бобровський, П. Чорноморченко, С. Чорноморченко, А. Бондаренко, Р. Феоктистова, Е. Коновалов.

Інтерв'ю з кількома лауреатами читайте на третій сторінці. Фото А. ДІБРОВНОГО.

КОВИНИ

Увертюра бадьорості

Поки в районі комсомолу вписували комсомольські квитки, вони, молоді трудівники, вийшли в центр селища, зупинилися біля Будинку культури.

— Може, змагання влаштуємо. — запропонував хтось з хлопців.

— Але де ж! — запитала другорозрядниця з бігу. — Може, на цьому пустирі між бур'янами!

— Краше всього почати з увертюри — допомогти побудувати на цьому місці спортивні споруди. — сказали механізатори з одного села. — А колісок придемо — позмагасьмося.

Закінчив роботу, зрубавши зарості, розчищали колективні і баскетбольні майданчики, насадили садки молоді дерева. З великим ентузіазмом трудилися Надія Кириченко, Петро Олійник, Анатолій Путінов та багато інших.

Вони розіжджались з новими комсомольськими квитками, та на їхнє місце завтра прибуде нова група, щоб дограти на колективному пустирі зелену увертюру бадьорості.

М. ВЕРХОВИНЕЦЬ,
с. Добровеличківка.

Щея на просторі

Вчора агікультурбригада Компанієвського районного Будинку культури вступила з концертом перед трудівниками колгоспу імені Дмитрова. Присутні побачили етнографіку Павла Загребельного «Дитина», прослухали «Балладу о русской женщине» і багато інших цікавих номерів.

З цікавою програмою агікультурбригада виступає не вперше. Бона за період польових робіт дала концерти в полі для колгоспників артилей імені Жданова, імені Фрунзе та інших.

Редують хліборобів запальним також та веселою ліснею і майбутні ветеринари — учні Компанієвського зооветеринарного технікуму. Їх агікультурбригада в останній час побувала в колгоспах «Дружба» та імені Кірова.

Минулої неділі аматори сцени Будинку культури і технікуму дали концерт у Новгородківському районі, з яким змагуються компанієвські хлібороби. Найбільший успіх при цьому випав на долю танцювальної групи. Хоч цей колектив і молодий, та вже відомий. Він здобув право виступати на республіканському огляді-конкурсі самодіяльного мистецтва. І в цьому велика заслуга Валерія Івановича Шевченка з «Ятрані», який керує цією танцювальною групою.

НАЗУСТРІЧ ВСЕСВІТНЬОМУ ФЕСТИВАЛЮ МОЛОДІ

СОФІЯ, 24 травня. (ТАРС). В зв'язку з підготовкою до IX Всесвітнього фестивалю молоді ЦК димитровського комсомолу Болгарії провів прес-конференцію, на якій виступили президент Всесвітньої федерації демократичної молоді Р. Мекіні і президент Міжнародної спілки студентів З. Вокроуглицький.

В ньому візьмуть участь понад 15 тисяч юнаків і дівчат більш як з 100 країн світу. Це буде, сказав він, зустріч прогресивної молоді світу, яка підносить могутній голос проти реакції, імперіалізму і колоніалізму, за свободу і національну незалежність народів. Демократична молодь знову висловить свою солідарність з в'єтнамським народом і її славною молоддю, які борються про-

ти агресії американських імперіалістів. Мекіні відзначив також наростаючий протест молоді проти військового перевороту в Греції та переслідування грецьких патріотів. З. Вокроуглицький сказав, що МСС високо цінить вклад болгарської молоді в рух демократичної молоді світу і висловив надію, що фестиваль у Болгарії

пройде успішно і плодотворно. Перший секретар ЦК ДКС Г. Атанасов ознайомив учасників прес-конференції з ходом підготовки до фестивалю. Він повідомив, зокрема, про будівництво фестивального містечка, в якому розмістяться до 7 тисяч учасників фестивалю, закритого басейну, спортивних майданчиків та про інші заходи, якими займається національний підготовчий комітет.

ВИ БАЧИЛИ море перед бурею? Спостерігали за настороженою тишею, після якої починається шторм? Чимось подібним до моря, готового ось-ось розбурхатись, мені здавалась зала сільського клубу, де зібравлись комсомольці на свої звітно-виборні збори.

Доповідь секретаря закінчилась, а всі мовчали. Мовчали, як перед вирішальним штурмом висоти, яку треба обов'язково взяти. Але це лише мить. Ось підвіся тракторист Павло Коройд. Його слова вагомі, як хліборобський каравай.

— Мовчимо. Перед ким? Перед совістю своєю. Бо її сказати нам нічого. От тільки й любимо похизуватись комсомольськими значками на свята. А спробуй зайти до когось в самодільний гурток. Всім школи, всі поспішають.

А за першою хвилиною пориву хлопнула друга, третя...

Хіба мало говорили і писали про спорт? Протоколів мішок, а діла...

Це Микола Акімов, механізатор. Він справді не раз пропонував обладнати волейбольний та баскетбольний майданчики. Якоюсь з кількома хлопцями і за діло взявся, та комітетчики розраділи: — Інвентаря все одно нема...

Море штормило. І коли після бурі мені довірили стати на капітанський місток, мене ще, правду кажучи, лихо манило. Розумів, що провести корабель вірним курсом без допомоги комсомольського екіпажу, я теж не зможу. Сказав про це членам комітету. Комітетчики підтримали мене. На перших порах моїм першим помічником став Василь Качина.

Разом ми визначали конкретні доручення кожному комсомольцю, спрямовували їх на діла цікаві і потрібні всій первин-

ній організації. На наступному засіданні комітету комсомолу ми обговорили питання змагання молодих виробничників за професіями.

Порядок денний був не випадковим. Він виник в результаті детального вивчення соціалістичного змагання між колгоспниками — членами комітету. І як наслідок — ширя, відверта розмова про недоліки на засіданні, а після неї — конкретні справи. Зараз, коли на полях артілі йде догляд за посівами, всі комсо-

мого вечора, до комітету зайшла бригадир комплексної бригади Таміла Шлапак:

— Невже забули про мене? Чи, може, думаєте, що бригадирів танці не цікавлять...

Невдовзі, після перших вдалих репетицій, хлопці і дівчата потягнулись до танцювального гуртка. Он доярка Галя Коваль довгий час не вірила в свої здібності, а тепер замилується нєю, коли танцює. Та й голос у дівчини виявився чу-

На капітанському містку

мольці-механізатори включились у боротьбу за першість. Кращим трактористом вважається Микола Малый. Миколі вручено перехідний червоний випел і мандат «Кращий механізатор району».

Ми бачили результати своєї роботи — і раділи. Корабель тримав вірний курс на головному напрямку — виконанні завдань нової п'ятирічки. Хлопці і дівчата наполегливо борються за 200-пудовий урожай, прагнуть досягти пудових надобів молока, заклали біля парку клуб.

Але на кораблі ще не було чути сміху, дзвінок голосів пісень по вечорах. І тоді Василь Качина взявся налагодити роботу гуртків художньої самодіяльності. Знайшлися і співаки, і до постановки п'єси охочі. А ось займатись з танцювальним колективом не було кому. Багато кандидатур перебрали. І раптом, од-

довим. Нещодавно сільські аматори показали односельцям великий концерт і п'єсу Зарудиного «Дочка в небезпеці».

Не скаржитесь тепер і Микола Акімов на запедбаність спортивної роботи. Під час недільників ми завершили будівництво двох волейбольних і баскетбольного майданчиків, закуплено сітки, м'ячі, спортивну форму. Після одного з останніх недільників Анатолій Нагірний мовив до мене:

— Наче й протоколів мало пишемо, а справ скільки зробили...

В його словах відчувалась велика довіра до членів комітету, до комсомольського екіпажу корабля.

А. ЗАТКА,
секретар комітету комсомолу колгоспу імені Кірова Устинівського району.

З кожним роком кращає селище над повноводою Синюхою — Новоархангельськ. Ось тут (фото внизу) ще зовсім недавно був пустир, а нині — велика площа, обмержена садами й новими будинками. Вона носить ім'я героїні-підпільниці, колишнього секретаря райкому комсомолу Клавдії Байраченко, що загинула від рук фашистів.
На фото вгорі — пам'ятник В. І. Леніну.

Фото В. КОВПАКА.

ВИПУСКНИК ІДЕ В ЖИТТЯ

БІЛЯ берега тихо схлюпувала риба. Духмяні запахи трави, перемішані з річковою прохолодою, синє світланкове повітря першого «самостійного» дня, що народжувався, вливали в душу бентежність і якийсь дивний неспокій.

Відшумів, віддзвенів піснями випускний бал, і тоді ми, сімнадцятирічні, задумливо дивлячись

А ЗРАЗУ Й ПЛАЧ БУВ...

на росяні верби, мріяли про майбутнє. Для більшості моїх подруг воно було ясним, приманивим. Ще на уроках виробничого навчання вони оволоділи спеціалістично швачок. Вчителі радили і мені вчитися цій справі, мовляв, який з тебе металіст — і до верстата не дотягнешся. А в мене була інша мрія.

Якоюсь ми побували на екскурсії на заводі «Червона зірка». І коли я побачила жінок за свердловальними верстатами, їх точні і вправні рухи, їх руки хірургічних сестер, я вже не сумнівалась у виборі професії. Стояла і дивилась на чарівницю.

— Про що задумалась, дівчинко? — вивів із задуми чийсь лагідний голос. — Ваші он уже пішли.

Я побігла доганяти однокласників, та в дверях ще раз оглянулася на ласкаву жінку. І ко-

ли вже з атестатом в руках прийшла на завод, зразу ж прибігла до Олени Маханової:

— Здрастуйте!
Вона мене впізнала.

— Ну що скажеш? — спитала.

— До вас, ученицею. Візьмете? Так і почався мій шлях. Спочатку, спостереігаючи за роботою тьоті Олени, думала: «Невже і я зможу отак? Мабуть, ні. Руки в неї якісь особливі. А мої...» І потай плакала.

Два тижні, як справжня мати, відкривала мені робітниця секрети свердловальної справи, знайомила з «характером» верстата, а потім, коли мені самій довірили його, вона сказала: — Спочатку не думала я, що вийде з тебе робітниця. Мале ж таке, ще плакати почне. А ти... наполеглива.

Минув лише рік, як я на заводі, а здається, що працюю тут зроду. Так звикла до цих привітних людей. Вже й норми почала перевиконувати. І робота йде без браку. Та все ж відчуваю — обмаль знань. Наприклад, коли верстат завередує, я не можу з ним справитися без сторонньої допомоги. Нервую, злюсь на себе і лічу дні, коли стану студенткою машинобудівного технікуму. Якби зараз мені запропонували іншу, найкращу з погляду деяких дівчат професію, я б щиро відмовилась. Бо моя — найкраща.

Л. ТЕБЕНКО,
свердловальниця заводу «Червона зірка».

ОДИНАДЦЯТЬ шкільних песен за вікном. І ось через два з половиною роки випускниця Лариса Кобякова знову прийшла до рідної школи. Тільки вже студенткою-практиканткою.

...Обгортають школу тополіні спі. Про що вони сніють, тополі? Мабуть, про шкільні роки Ларисині, її товаришів, про випускний бал і прощання з дитинством...

А тепер вона заходить до класу Ларисю Валентинівною. Просто і незвичайно. Студентів і методистів вразила артистичність практикантки, її вміння самій триматися і тримати клас.

— Оце вчителька, — шепотіли в останніх рядах парт.

Чудове знання матеріалу, вміння підійти до учня, розбудити його дзвіночок душі, змусити дзвеніти не фальшиво — ось що дає змогу вчителькам 10-ї школи говорити Ларисі:

— Вірний ти шлях собі обрала.

ПРО ЩО СНЯТЬ ТОПОЛІ

Буде з тебе вчителька. І справжня.

А Лариса, йдучи із школи, мариє постичними рядками. Про що? Про весну, яблуневий цвіт, несходжені дороги і променісті дитячі очі. Так, вона знайшла своє щастя. Адже вибрати вірну стежину в житті — хіба це не щастя?!

А зараз ознамени. На сіванні уроках давати, в ерудованні спеціалістом прагне Лариса стати перед вихованцями.

Мине набагато часу, і вже на короткочасна практика, а справжня робота зустріне молоду вчительку.

В. ЛИКОВ,
член кореспондентського пункту «Молодого комунаря» при Кіровоградському педінституті.

Золотий скарб калінінців

БАГАТО ВРАЖЕНЬ ПРИВЕЗЛИ З СОБОЮ КАЛІНІНЦІ. НАШ КОРЕСПОНДЕНТ ВЗЯВ У НИХ КІЛЬКА КОРОТКИХ ІНТЕРВ'Ю.

Олександр Флейшман — режисер:

Ми відчували велику відповідальність перед колективом заводу і перед трудящими області, республіки, від імені яких нам випала честь виступати на Всесоюзному фестивалі самодіяльного мистецтва. Мабуть, ця відповідальність і надала нам великого натхнення. Вистава одержала високу оцінку вимогливих москвичів і журі фестивалю.

Але цей успіх вимагає від нас ще більшого. Зараз ми працюватимемо над другою частиною оперети О. Сандлера «На світанку». Роль зветься «Четверо з вулиці Жанни» і відображає події в Одесі під час Великої Вітчизняної війни.

Рімма Феоктистова —

Марина:

Як у святиню, входили ми у приміщення театру імені Маяковського: адже виступатимемо в тому ж залі, який бачив і чув голоси видатних артистів М. Охлопкова, М. Штрауха, який зараз аплодує Т. Бабановій, Е. Самойлову, Л. Свєрдліну...

Звичайно, дуже хвилювалася. Від цього спочатку на репетиціях не все виходило гаразд. Але потім освоїлися і все закінчилося, як ви знаєте, хороше.

Людмила Мараніна —

хористка:

Я вперше побувала в Москві. Вражень настільки багато, що не знаю з чого почати. Я простувала по Красній площі, була біля Мавзолею Володимира Ілліча, біля могилки Невідомого солдата, де Вічний вогонь сповіщає світові про безсмертні революційні і бойові подвиги радянського народу.

Я — дебютантка в театральному мистецтві. На цей раз співала в хорі, виступала в масових сценах. Мрію одержати роль у наступних виставах.

Віталій Коновалов —

мсьє Енно:

Теплота, з якою приймали нас москвичі, перебільшила всі наші сподівання. Особисто мене зіграла ще одна зустріч — з матір'ю, яка проживає в Останкіно.

Я багато працював над роллю мсьє Енно. Прагнув якнайкраще втілити в цей образ основний задум автора. Дуже задоволений, що це в певній мірі вдалося. Як хочеться пошвидше приступити до роботи над другою частиною оперети «Четверо з вулиці Жанни».

ФАШИСТСЬКИЙ ТЕРОР У ГРЕЦІЇ

ПАРИЖ. Про тяжке становище грецьких політв'язнів та їхніх сімей розповів на пресконференції в Парижі член Французького товариства народної допомоги, який входив до складу делегації, що відвідала нещодавно Грецію.

Щодня, відзначив він, поліція проводить нові арешти. Серед арештованих є хворі, які не одержують ліків, а також інваліди. В підземеллі афінської охорони в'язні жорстоко б'ють. Щоб зламати волю

в'язнів до опору, їх тримають у таких вузьких камерах, що вони не можуть навіть сісти.

Французьке товариство народної допомоги оголосило по всій країні підписку для подання матеріальної допомоги грецьким в'язням.

В РЕЗУЛЬТАТІ СТИХІЙНОГО ЛИХА...

НЬЮ-ЙОРК. Стала відома наслідки небуварої сили урагану, що пронісся над територією Бірми. Близько 100 чоловік, повідомляє кореспондент агентства Асошіейтед Пресс з Рангуна, загинули або пропали безвісти. Лише на південно-західному узбережжі залишилось без притулку понад 100 000 жителів. Загальна шкода, заподіяна країні ураганом, оцінюється в 10 мільйонів американських доларів.

(ТАРС).

Указ Президії Верховної Ради СРСР

ПРО НАГОРОДЖЕННЯ ТОВ. КОВПАКА С. А. ОРДЕНОМ ЛЕНІНА

За заслуги перед Комуністичною партією, Радянською державою та в зв'язку з вісімдесятиріччям з дня народження нагородити тов. Ковпака Сидора Артемовича ордемом Леніна.

Голова Президії Верховної Ради СРСР М. ПІДГОРНИЙ.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.
25 травня 1967 р.

ПРОСЛАВЛЕНИ ПАРТИЗАНСЬКИЙ КОМАНДИР

26 травня минає 80 років з дня народження Сидора Артемовича Ковпака.

Син селянсько-бідняка, після перемоги Великої Жовтня С. А. Ковпак в рідному селі очолює комісію по розподілу поміщицької землі. А в роки громадянської війни та іноземної інтервенції організує партизанський загін, бере участь у боротьбі проти петлюрівських банд та австро-німецьких окупантів.

Після громадянської війни Сидір Артемович — на господарській роботі.

В роки Вітчизняної війни

він залишається в тилу ворога для організації партизанського руху. З'єднавши С. А. Ковпака пройшло з боями по ворожих тилах 18 тисяч кілометрів, знищено багато живої сили і техніки ворога

Партія і уряд високо оцінили заслуги С. А. Ковпака перед Батьківщиною. Він двічі удостоєний звання Героя Радянського Союзу, нагороджений багатьма орденами і медалями.

Повернувшись до мирної праці, Сидір Артемович проводить значну державну і громадську роботу.

(РАТАУ).

В. ПОГРІБНИЙ

Є орден імені Єгорова

(Продовження. Початок в газетах за 9, 12, 14, 17 і 24 травня).

«Німецьким військам, які охороняють залізницю, щось і різні воєнні об'єкти, доводиться переживати виняткові труднощі. У німців часто не вистачає сил, щоб справитися з їх таємним противником. Найгірше для німців те, що партизани невидимі і всюди-суші».

(З матеріалу берлінського кореспондента шведської газети «Севанска дагбладет», 16 травня 1943 року).

Молодий комуніст Олексій Єгоров знав, що таке Ковель.

Вже тоді він розумів важливість справи, яку мало звершити з'єднання Федорова. Пройдуть роки, він перечитає десятки томів документів про Вітчизняну війну, дізнається про подробиці подій весни і літа грізного 1943-го. І ще глибше усвідомить, яка відповідальність лежала на ньому, комуністові Єгорову, на одній радянській людині. Гітлер хотів узяти реванш за Сталіноград. Нова техніка — «тигри», «пантери», «фердинанди» чорними жерлами позирала на схід. Вона марила викупитися в крові радянських солдатів. Ідуть на схід важкі ешелони. Та строки «генерального» наступу відтягуються і відтягуються. Причин багато. І серед них, можливо, й ця? Гітлерівська генеральна дирекція шляхів сполучення повідомляла: у лютому сорок третього радянські партизани зробили 500 нальотів на залізницю, у квітні — 700, у травні — 1045...

Скільки їх буде в червні, липні, серпні — це залежатиме від боездатності з'єднання Федорова, як і з'єднань Ковпака, Сабурова, партизанських з'єднань Білорусії. Перед тим, як Єгоров прийшов у диверсійну роту Садиленка, була велика розмова керівників партизанського руху в Москві. Партизани України мали з північних областей зробити глибокий рейд на захід з тим, щоб осідлати, не робити випадкові, по можливості, диверсії на залізницях ворога, а саме осідлати шляхи, якими Гітлер перекидає на схід нові дивізії, нових убивць. Командир Чернігівсько-Волинського з'єднання Федоров, зокрема, одержав такий наказ:

«Після закінчення формування об'єднаному партизанському загону — під командуванням Героя Радянського Союзу тов. Федорова, комісара тов. Дружиніна, начальника штабу тов. Рванова виступити в рейд на територію правобережної України... Маючи надалі метою вихід на територію Волинської області.

Основне завдання командування загонів — вивести загони на правий берег до розливу Дніпра.

...Після прибуття загонів на територію Волинської області:

а) організувати систематичний пуск під укіс поїздів на залізничних магістралях: Брест — Ковель — Луцьк, Холм — Ковель, Ковель — Ровно, Ковель — Сарни і знищення живої сили і техніки противника на шосейному шляху Брест — Ковель;

б) встановити зв'язок з партизанськими загонами, які діють на території Волинської області, для чого організувати висилку розвідгруп і одиниць...»

Щоб осідлати такі важливі, з інтенсивним рухом дільниці, як Брест — Ковель, Ковель — Луцьк, Холм — Ковель, Ковель — Сарни, потрібна була не звичайна рота підрильників. Треба підготувати сотні відважних диверсантів, які не просто шкодили б ворогові, а заступили йому дорогу.

Ось для чого ти, Олексію, тут сьогодні за партизанським столом. Надія, яку покладали на тебе

в Москві, — з широкими крилами. Он як згадає про це пізніше Федоров:

«Я розповів Дем'яну Сергійовичу (Коротченку — секретареві ЦК КП(б) України, який приїхав до партизанів. В. П.) про наш партизанський «університет».

— Я так зразу й зрозумів, — сказав він. — Взгалі ви дуже правильно зробили, товариші, що зайнялись серйозною підготовкою людей, всебічним навчанням. Для цього часу шкодувати не треба, він себе окупить. До речі, днями прилетить товариш Строчак і з ним полковник Старинов. Пам'ятаєте такого?

Чи міг я не пам'ятати Старинова? Він в червні 1941 року в Чернігові вчив нас, тоді ще тільки майбутніх партизанів, поводитися з вибуховими речовинами. Давав перші уроки. На одному з таких уроків у кишені в мене загорілась коробочка з термітними сірниками. І зараз ще у мене є пам'ятка про це на нозі.

— Старинов залишиться з нами? — з надією запитав я. — Мати такого майстра підривної справи було б дуже добре.

— Навряд. Вам ми, звичайно, пришлемо, як і іншим великим з'єднанням, спеціаліста по цій роботі. Товариш Строчак підбирає людей. До вас пошлють талановиту молоду людину — Єгорова...»

І ти повинен виправдати довір'я старих комуністів.

«Небезпечно! Дорога змінювана!»

Високі трави понад Убортю. Голосисті соловії понад Убортю. Лежать хлопці на поляні, пекуча спрага по свіжій борозні, по щербатині дитини, що тягнеться до материних грудей, по світлому небу над головою часом охопить серце. Очерствіле серце. Воно мусить черствіти. Бо хлопці мусять руйнувати, палити, знищувати. Яким шаленим вогнем палають у них очі, коли міна вибухає під самим паровозом. І не тільки під самим паровозом, а й під самим машиністом. Щоб на шматки його. Щоб завтра фашист ламав голову й над тим, хто ж поведе состав...

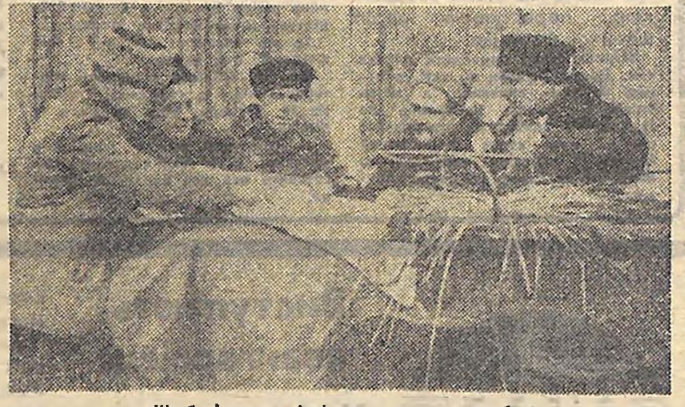
І чим твердіше серце у партизана, тим швидше з довгими гонами зустрінеться гострий леміш.

Закінчився короткий перепочинок. Хлопці знову тісним колом оточили свого учителя. Принциповий він, суворий. Партизани більше жартівників люблять. Але й його полюблюють. За розум, винахідливість, закоханість у мінну техніку.

— Міна сповільненої дії, яку ми вивчаємо, — чується розмірений, спокійний голос Єгорова, — таємна. Ворог не повинен знати принцип її дії. Ми повинні її так поставити, щоб фашист не міг її знати.

— У них теж є майстри, — кидає Павло Медяний.

— Треба, щоб і я не міг її знати. І я, і Клоков, і Балицький... Оголошено курс серед підрильників. Народна голова — мудра голова. Вивчать «емзедушку» партизани і зразу дадуть пропозиції...

Штаб з'єднання (зліва — начальник штабу Рванов, комісар Дружинін; справа — Федоров) розробляє план бойових дій в районі Ковельського вузла.

Єгоров веде заняття з кращими диверсантами. Підпільний обком, командування з'єднання для виконання завдання партії вирішили підготувати 300 підрильників. Відбиралися найкращі люди — сміливі, рішучі, до кінця віддані Батьківщині, відбиралися комуністи, комсомольці, активісти з'єднання.

Але як відразу підготувати триста чоловіків? Читати лекції оцій багатолюдній аудиторії? Від такого універсального методу Єгоров одразу відмовився. Спочатку слід підготувати актив, двадцять — тридцять підрильників, ґрунтовно, не поспішаючи. З екзаменами, якщо хочете. Досвідчені, навчені інформатори підуть потім у ґрупи.

Справжньою академією назвав Коротченко навчання, яке вів комуніст Єгоров. А було це ось при яких обставинах.

(Далі буде).

